

JOC DE ROLS

DESCRIPCIÓ DELS ROLS

Els personatges que aquí apareixen són orientatius, el mestre o la mestra pot inventar qualsevol altre. Tenint en compte el bagatge de l'alumnat de l'aula, se sabrà quins detalls ampliar o canviar les circumstàncies plantejades, de manera que tots i totes puguin sentir-se identificats/des i generar una bona empatia amb el rol presentat.

És important que cada subgrup primer es familiaritzi amb el seu rol i després se li faciliti el repte on es troba immers el seu personatge tipus.

1. Per a mi, l'institut hauria de ser una altra bona oportunitat per poder comptar amb una gran família.

Descripció del rol:

El meu nom és Diego i la meva vida *en família* és una mica especial. El pare i la mare s'estan en un centre de rehabilitació per curar-se i, mentrestant, porto gairebé un any vivint en un centre d'acollida temporal. Ara ens veiem molt de tant en tant... En aquesta residència m'estic amb altres nens i nenes amb situacions semblants a la meva i hem fet prou pinya. Però no tenim una forta amistat, perquè tothom sap que, més tard o més d'hora, acabarà marxant. Com que vaig haver de canviar de barri, vaig demanar de continuar anant a la meva escola de tota la vida. Aquest any fem 6è i volia compartir-ho amb els companys i les companyes de sempre. Hi tinc els meus millors amics! Ja fa temps que són la meva segona família, hi puc comptar sempre que ho necessiti, també amb els pares i les mares. El problema és que l'escola s'acaba al juny, tot i que una bona colla coincidirem a l'institut el curs vinent. M'agradaria que, en aquesta nova etapa, també tinguem l'oportunitat de seguir creixent enmig d'una gran família. Jo, de fet, ho necessito! Estic espantat...

REPTE: Que l'institut acabi esdevenint un espai de cures per a en Diego, com fins ara ho ha estat l'escola. Que aconseguixi mantenir una bona sintonia amb les seves amistats.

Preguntes d'exemple:

- Què pot fer la comunitat educativa de l'institut per acollir i cuidar en Diego de forma especial?
- Quin pot ser el paper de l'antiga escola?
- De quina manera els serveis d'atenció a la infància es poden recolzar amb les famílies dels amics d'en Diego?

2. Amb l'àvia potser estaré bé. Era del tot impossible viure a casa, perquè el pare i la mare sempre es barallaven i jo rebia.

Descripció del rol:

Em dic Laura i tinc 12 anys. M'agrada escoltar música perquè puc fugir del món real i volar al meu món imaginari. També evito sentir totes les bronques de casa meva. El meu pare sempre està de mal humor i escridassa a tothom quan arriba cap al tard. Durant molts anys no entenia què passava, només escoltava al meu pare enfadat i a la meva mare cridant. M'intentava amagar a l'habitació, però sempre estava al mig, rebia estirabots i alguna cleca de tant en tant. Em vaig acostumar fins i tot que això fos normal. Però sabia que no passava a altres companys i companyes de classe. Alguna cosa no rutilava a casa i vaig parlar amb la tutora de 5è, que m'hi portava molt bé. Em va demanar hora amb la psicòloga i ella em va acompanyar als Serveis Socials del barri. Vaig haver d'explicar que no volia viure més en aquella casa, que no suportava el tracte que es tenien el pare i la mare, ni estar al mig de tot. Em van fer entendre que passaven uns moments difícils i que seria millor ajudar-los anant jo a viure un temps amb l'àvia. Així podrien donar un cop de mà al pare i a la mare. Fa una setmana que m'he mudat i estic il·lusionada amb la nova etapa. M'anirà bé!

REPTE: Que la Laura s'adapti bé a la seva nova vida a casa l'àvia i, en un temps no massa llunyà, pugui restablir la relació amb el seu pare i la seva mare, i potser tornar a viure a casa seva.

Preguntes d'exemple:

- Com pot contribuir l'àvia que la Laura se senti millor?
- Què poden fer des de l'escola i des de Serveis Socials per continuar-la ajudant?
- Quins canvis han de fer el pare i la mare de la Laura a les seves vides perquè ella pugui tornar a casa?

3. Si no fos per la colla de l'esplai, em sentiria com un peix a fora de l'aigua.

Descripció del rol:

Sóc en Mohammad i vaig arribar fa dos anys del Pakistan amb la meva mare. Ens vam instal·lar en un barri de Barcelona i m'encanta la nova vida aquí. Tinc 11 anys, faig 5è a l'escola de prop de casa i també participo en un esplai amb el meu millor amic. La mare de seguida em va dir que sí, que m'hi podia apuntar. Ella treballava dissabtes i diumenges, i així no m'havia de passar tanta estona sol a casa. Tot estava bé fins que un dia tot va començar a anar malament. La policia va anar a la feina de la mare i va detenir a tothom, la gent que ens havia portat i les treballadores. La meva mare està tancada en una mena de presó que li diuen centre d'internament d'estrangers, perquè resulta que no tenia papers. Jo me n'he hagut d'anar a viure a casa de la família de l'oncle. Diuen que poden enviar la mare al Pakistan. No ho vull!!!! Sort que a l'esplai m'estan fent molt costat!

REPTE: Que en Mohammad es pugui sentir acompanyat i cuidat en aquests moments tan difícils de la seva vida. Que obtingui els suports necessaris dels serveis socials i educatius de la ciutat.

Preguntes d'exemple:

- Què poden fer a l'esplai i a l'escola per ajudar a en Mohammad?
- Quines dificultats es deu trobar a casa de l'oncle?
- Com es podria donar un cop de mà la mare perquè no l'expulsin de tornada al Pakistan?

4. La meva germana gran i la psicòloga on vaig són les úniques persones capaces d'entendre per tot el que estic passant i d'aconsellar-me com puc sortir-me'n.

Descripció del rol:

Em presento: el meu nom és Gwendolyn i encara no em sé avenir de tot el que ens ha sobrevingut. La meva germana gran i jo vam venir a viure de Barcelona de ben petites i el nostre germanet ja va néixer aquí. El pare i la mare van decidir marxar d'Hondures perquè la situació allà era molt complicada i fins i tot perillosa. Vivíem aquí tranquil·lament fins que la mare es va posar molt malalta. Li van detectar un càncer que semblava que es podia curar. Però no ha estat així i va morir fa un mes. Tota la família estem fatal, però la Jocelyn fa el cor fort, el pare gairebé no parla i en Juan la troba a faltar però és petit... A mi tot plegat m'ha agafat al final de l'escola primària i estic feta un manyoc de nervis. No tinc ganes d'estudiar ni d'estar amb les amigues ni d'anar enlloc. Tot em recorda a la mare i voldria fer-me invisible. Sort que la meva germana gran em va portar a una psicòloga i, entre totes dues, m'estan donant un gran cop de mà.

REPTE: Que la Gwendolyn vagi integrant la mort de la mare i agafant forces per refer-se.

Preguntes d'exemple:

- Per què la Gwendolyn sent que la seva germana gran i la psicòloga poden entendre-la?
- Sembla que gairebé no pot comptar amb el pare, com podria canviar això?
- Què podrien fer per ajudar-la a l'escola i les amigues? Què necessita d'elles la Gwendolyn?